

сжденъ, а сетнѣ вече и политически. Потомството е съгласно съ сждиитѣ; то нѣма да се двоуми както и държавнитѣ мжже. Трѣбваше ли да се опрости осждения, или да се даде възможност на правосждието да си извърши длѣжноститѣ? Опрощава нието нѣмаше да обезоржжи враговетѣ на революцията: заети само съ възстановяването на кралската власт, тѣ не се грижаха твърдѣ за самия кралъ, за което свидѣтелствуватъ ничтожнитѣ усилия, които станаха отъ страна на всичкитѣ сили за да прѣдотвратятъ удара що висѣше надъ главата му. Освенъ това, по него време отмѣняването на смъртното наказание бѣше още една нова идея, прѣдложена само отъ нѣколцина филантропи публицисти.

Събранието получи поздравителни адреси отъ всичкитѣ департаменти, които приобързаха да се присъединятъ къмъ строгата му прѣсжда. Армията по тоя начинъ се исказа: „благодаримъ ви че сте ни турили въ положение въ което ний трѣбва да побѣдимъ“. Тие проявления на народното чувство се отличаваха се еднодушие, което силно очуди Жозефа де-Мейстра, защитника на миналото; той хвърли върху френцитѣ слѣдующитѣ пълни съ горчевина думи: „Никога още таквъзъ велико прѣстѣпление не е имало толкова съобщници“.

Нѣколко дена слѣдъ смъртта на Людовика XVI, братята му припознаха за наслѣдникъ на прѣстола, сина му, който бѣше останалъ въ тампльския затворъ; графъ Провански зе титлата на регентъ, а графъ д'Артуа — намѣстникъ на държавата. Мария-Антуанета почна да отдава на сина си всичкитѣ присвоени и на единъ кралъ почести. Всичко това служаше като протестъ срѣщу върховенството на народа.

Осемъ мѣсеца слѣдъ смъртта на Людовика XVI, жена му и сестра му бѣха тѣй сжщо обезглавени. И едната и другата го окуражаваха както въ противяннието,